

Záhada

TŘPYTIVÉ MŮRY

KATHERINE WOODFINE

FRAGMENT

Záhada třpytivé můry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Záhada třpytivé můry
Katherine Woodfine – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Záhada

TŘPYTIVÉ MŮRY

KATHERINE WOODFINE

FRAGMENT

Copyright © Katherine Woodfine, 2016
Illustrations © Júlia Sardà, 2016
Translation © Vendula Davidová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7715-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7716-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7722-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7723-9 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

*Duncanovi,
který tento text
četl jako první*

... nadcházející sezóna, jejímž zlatým hřebem bude velkolepý ples v Hill Lodge, pořádaný lady Fitzmauriceovou.

Významnými událostmi v příštích měsících bude i řada zahradních slavností; všichni doufají, že jim bude přát počasí. Jednu zoslav bude hostit lady Woodhouseová v Chesterfield Gardens. Očekává se, že půjde o nevsedně zdařilou událost, jíž se zúčastní i několik členů královské rodiny. Svou již tradiční zahradní party uskuteční i lord Beaucastle ve své okouzlující rezidenci Beaucastle Hall, jejíž rozlehlé pozemky nabízí báječnou příležitost k venkovním aktivitám.

Další důležitou událostí této sezóny, již jistě ocení mnoho členů ze světa módy, je přehlídka v Královské akademii, která se uskuteční...

外
或
人

ČÁST I

Londýnská sezóna

Od slavnostního zahájení divadelní sezóny v Covent Garden až po přehlídku v Královské akademii, od dostihů v Ascotu až po Královské přijímací recepci. Londýnská společenská sezóna je právem považována za nejvytříbenější a nejelegantnější v celé Evropě. Mladé slečny, které se připravují na uvedení do společnosti, se mohou považovat za obzvláště šťastlivé. Svou první sezónu si však užijí ještě víc, když si budou jisté správným porozuměním etiketě: pravidlům společenského chování, která by měla znát každá mladá dáma.

Etiketa pro debutantky: Průvodce způsoby, mravy a morálkou dobré společnosti podle lady Diany DeVereové.

Kapitola 1: Londýnská sezóna – Představení u dvora – Palác svatého Jakuba a Buckinghamský palác – Kdo smí být představen u dvora – Vhodný oděv – Pravidla a předpisy – Audienční síň – Ranní audience

KAPITOLA JEDNA

Dole se ozývaly skřeky zeleného papouška, ale Mei se přetočila, zavřela oči a snažila se znovu usnout. Pak uslyšela hlasy z ulice, pískání konvice, troubení lodí na řece a klapot kopyt na dlažebních kostkách. Všechno to pro ni byly dobře známé zvuky, které jí dávaly na vědomí, že je *ráno*. Chvilku jen ležela a vnímala dění venku, než se přinutila otevřít oči. Cítila teplo slunce, které v dlouhých pruzích probleskávalo skrze mezery mezi záclonami přímo na její peřiny. Opět zaspala a maminka jí za to nejspíš vyčíní.

Rychle se posadila a roztáhla závěsy, které oddělovaly její roh pokoje od druhé větší části, kde spali bratři. Ti už ale v posteli nebyli. Její starší bratr Song už jistě odešel do práce, do kuchyně místní jídelny, a dvojčata Shen a Jian už byla touto dobou na cestě do školy.

Okamžitě vyskočila z postele. Musí být opravdu pozdě. Proč ji máma nezavolala? Za minutu už spěchala dolů ze schodů a v běhu si zapínala knoflíky svých pruhovaných šatů.

Schody byly příkré, úzké a při každém kroku jí vrzaly pod nohama. Rodina Limových bydlela ve starém malém domku, který byl namáčknutý přímo k sousední budově, v hustě obydlené ulici v Limehousu, na východě Londýna. Hemžilo se to tu klikaticími se průchody, temnými kouty a navlhými cestami, ale Mei se tu cítila příjemně. Narodila se v ložnici nad prodejnou, a protože tu ona i bratři vyrůstali, nedokázala si představit, že by žila jinde.

Posledních pár schodů, tak jako vždycky, přeskočila a dopadla rovnou do dlážděné chodby. Na jedné straně byly otevřené dveře do obchodu, z nichž se linuly všechny jí dobře známé vůně čaje, koření a tabáku. Naproti se nacházel zadní pokoj s kamny, kde rodina trávila většinu času. Dříve než stačila strčit do dveří a vejít dovnitř, zprudka se zastavila.

Z pokoje slyšela hlasy svých rodičů. Na tom by nebylo nic zvláštního, až na jejich *tón*. Jako by naschvál šeptali, a dokonce jí přišlo, že zněli nervózně.

Na chvíli zůstala váhavě stát za dveřmi, když uslyšela tatínka, jak naléhavě říká: „Nemáme žádnou jinou volbu, Lou. To přece vidíš.“

„Když jim ale dáme, co chtějí, sotva vyžijeme! Co když si příští měsíc řeknou o víc? Nenechám se takhle zastrašovat,“ prohlásila maminka rozhořčeně.

Tatínek zněl napjatě: „Chceš snad přijít o dům, obchod a o všechno, co jsme budovali?“ Pak ztišil hlas. „Vzpomeň si, co se stalo Goldsteinovým. Takhle chceš skončit?“

Goldsteinovi. Mei přejel mráz po zádech. Pan Goldstein byl majitelem zastavárny a svůj malý obchůdek měl jen

o pár ulic dál od nich. On a jeho žena byli tichý postarší pár, ačkoli paní Goldsteinová vždycky pozdravila, když šla Mei s bratry do školy. Před několika měsíci propukl obrovský požár a celá budova, včetně zastavárny, lehla popelem a manželé Goldsteinovi tam zemřeli. Mei měla za to, že to byla strašlivá nehoda, ale teď jí to celé najednou přišlo mnohem zlověstnější. *Takhle chceš skončit?* Co tím táta myslel?

„Samozřejmě že ne! Ale...“ začala maminka.

Mei si najednou uvědomila, že odposlouchává, přitom ji doma učili, že to je věc, která se nedělá. Zatlačila na dveře a vešla do pokoje. Rodiče okamžitě ztichli.

„Tak tady ji konečně máme, tu naši Šípkovou Růženku,“ řekla maminka obvyklým tónem, jako by se vůbec nic nedělo. Zrovna válela těsto a jednou za čas zamíchala nebo okořenila vývar, který se vařil v hrnci na sporáku. Ať už dělala cokoli, zdálo se, že se vždycky věnuje několika věcem najednou.

„Doufám, že ti kluci nechali nějakou snídani,“ usmál se tatínek a zatahal Mei za dlouhý cop, když se posadila na židli vedle něj za vydrhnutý dřevěný stůl.

„Ty bys snad prospala celý den, kdybychom tě nechali,“ poznamenala maminka a zakroutila hlavou, ale oči jí zajiskřily. „Takové líné kosti máš určitě z tátovy strany rodiny.“

Tatínek se na ni šokovaně podíval, jako by ho smrtelně urazila, a pak ji rozpustile dloubl novinami. Ta předstírala, že mu to oplátí válečkem na těsto, pak vyjekla

a schovala se za židli, kde seděla Mei. Smála se, když se tatínek zvedl a začal ji honit.

Chichotala se i Mei a zelený papoušek v rohu pokoje spokojeně zaskřehotal, jako by se chtěl přidat. Dívce připadalo, že se ten napjatý rozhovor snad ani nikdy nestal, a dokonce ji napadlo, jestli se jí o těch vážných a znepokojených hlasech jen nezdálo. Vůbec se totiž nepodobaly hlasům jejích rodičů.

Mei věděla, že máma s tátou byli jiní než ostatní rodiče. Pořád se smáli, vtipkovali a dělali přesně to, co pan učitel Walker nesouhlasně nazýval „*děláním hloupostí*.“ Jednou Mei dostala pozvání od Jessie Batesové, aby přišla na čaj. Její rodina byla naprosto odlišná. Jessiin otec byl tak vážný a přísný, že si nikdo nedovolil říct víc než „podej mi sůl“. Mei tomu sotva dokázala uvěřit. Jen ta představa, že se někdo bojí vlastního otce! Její tatínek byl ten nejhodnější a nejlaskavější člověk, kterého znala. A přitom Jessie a několik dalších ohrnovalo nad její rodinou nos, a to jen proto, že matka byla Angličanka a otec Číňan!

Naštěstí už se tím nemusela tolik zabývat. Teď, když jí bylo čtrnáct a dokončila školu, bylo málokdy nutné, aby opouštěla labyrint ulic v Limehousu, kterému se říkalo „čínská čtvrť“. Bylo tu zrovna tolik Číňanů jako Angličanů. Většina z nich pracovala jako obchodní námořníci – hasiči, palubní průvodčí, kuchaři a tesaři –, kteří sloužili na parnicích pendlujících mezi Čínou a londýnským přístavem. Než si odpracovali cestu zpět domů na jiné lodi, trávili několik týdnů na jedné z ubytoven. Také tu ale žila

hrstka rodin, jako byla ta Meiina. Slýchávala od lidí, že je čínská čtvrť nebezpečná a temná, plná opiových doupat a veřejných domů, ale Mei to tak nevnímala. Ulice možná byly špinavé a bydleli tu chudí lidé, ale ona se tu cítila uvolněně. Tady nad ní nikdo neohrnoval nos. Právě naopak. Prodejna Limových se nacházela v samém srdci čtvrti, naproti prádelně a hostince U Sedmi hvězd, kousek od domu madam Wu a jejího Velkolepého lampionového představení. Do jejich obchodu chodil každý a všichni Meiinu rodinu znali.

„Dnes ráno mi zařídíš pár věcí,“ prohlásila maminka a přerušila dívčiny myšlenky. Uvědomila si, že hodiny na krbové římse zrovna odbíjely čas, kdy tatínek obyčejně odcházel do prodejny. „Je potřeba, abys zašla k pekaři, pak pro rybu a k ševci. A pro lásku boží, nevracej se se stejnou rybou jako minule!“

Protože Mei dokončila školu, bylo teď její povinností pomáhat v domě a obchodě. Její starší bratr Song samozřejmě chodil do práce, ale ona musela jako jediné děvče v rodině pomáhat rodičům. Věděla, že v tom má štěstí. Většina rodin v Limehousu si nemohla dovolit nechat své dcery doma. Polovina dívek z její bývalé třídy už teď pracovala v továrnách na olovnatou bělobu nebo ve výrobně krabic.

„A tohle vezmi nahoru, než půjdeš,“ pokračovala maminka a podávala Mei složené čisté prádlo krásně vonící po mýdle. „Později se sem totiž přijdou podívat nějací zájemci o pokoj.“

Mei opatrně nesla hromádku po schodech do podkrovní. Z malinkatých střešních oken bylo vidět kousky nebe a slunce, a ona málem šlápla na jejich kočku Tibby, která seděla před pokojem strýčka Huana a vyhřívala se na podlaze tam, kde dopadaly sluneční paprsky. Podívala se na Mei svýma velkýma zelenýma očima, pohrdavě zamrkala a pak se znovu uchýlila ke spánku, když ji dívka překročila a vešla do ložnice vedle.

Pořád si nemohla zvyknout, že pokoj už nepatřil dědečkovi. Byl teď prázdný, připravený k pronajmutí, ale ona ho tu stále viděla, jak sedí v křesle. Touto dobou by zrovna četl noviny, s Tibby stočenou do klubíčka na klíně. Na mosazné truhle, kde uchovával své poklady, by měl položenou speciální čajovou konvičku. Většinu dní dodržoval stejnou tichou rutinu – dával si čaj, četl knihy a noviny, zapisoval si do diáře a příležitostně si vyšel na procházku do čajovny, kde hrál s přáteli mahjong. Na rozdíl od Meiina otce a strýce, kteří si stříhali vlasy a nosili anglické oblečení, dědeček dbal na dodržování starých tradic a nosil vlasy spletené do copu, který byl skoro stejně dlouhý jako ten Meiin. Nejvíc pyšný byl ale na to, že všechna svá vnoučata naučil mluvit mandarínsky. A své vnučce, která milovala příběhy, vyprávěl nekonečné množství legend a pověstí, které slychával od svého dědečka. Mei měla ráda všechny jeho historky, i ty, o nichž si Song myslel, že jsou jen hloupé báchorky, ačkoli byl natolik slušný, aby to nevyslovil nahlas.

Mei také zbožňovala, když jí povídal o historii jejich rodiny a o svém životě v tisíce mil vzdálené vesnici Henan

v Číně, kde vyrůstal, kde se narodil její otec a strýc a kde rodina Limů žila po celé generace. Ta klidná venkovská víska, vedle níž stál prastarý chrám, jí sama o sobě připadala jako z nějaké pohádky, protože ona znala jen prašné, rušné a zakouřené ulice Limehousu.

Nejdůležitější ze všech dědečkových příběhů byl ten, ve kterém jí vyprávěl o tom, proč opustili vesnici a přišli do Londýna. Pro Mei byl také jedním z nejsmutnějších a slyšela ho tolikrát, že ho znala téměř nazpaměť. Teď, když scházela schody dolů, si ho v duchu opakovala a představovala si, že jí ho svým tichým, třesoucím se hlasem zase vypráví dědeček.

Příběh začínal slovy: „Největším pokladem v našem chrámu byl Měsíční diamant. Tento oválný kámen stříbřitě barvy připomínal měsíční světlo, podle kterého dostal své jméno. Měl božskou moc, přinášel nám štěstí a blahobyt, a tím se proslavil na stovky mil daleko. Chodívali se na něj dívat poutníci a vyprávělo se o něm mnoho příběhů. Říkalo se, že je v něm uvězněn skutečný paprsek Měsíce, a proto se tak zvláště třpytil.

Rodina Limových měla po generace za úkol střežit Měsíční diamant. Předě mnou ho chránil můj otec a před ním můj dědeček. Podle legendy to byl dar samotné Měsíční paní jednomu z našich předků, vznešenému válečníkovi, který napravil jednu strašlivou křivdu a ona mu za odměnu věnovala tento diamant, mající kouzelnou schopnost ochránit jeho i jeho potomstvo. Protože byl válečník moudrým a dobrým člověkem, rozhodl se, že si

diamant nenechá jen pro sebe. Věnoval ho mnichům, aby mohl jeho kouzelnou moc sdílet každý. On sám zůstal v chrámu, aby kámen střežil.

Povídalo se však také, že byl diamant prokletý. Pokud by se ho někdo pokusil ukrást, byl by odsouzen k neštěstí. Přišel by o úrodu na polích, rodina by ochuravěla, a dokud by kámen nevrátil, pronásledoval by ho zlý osud. Vypráví se příběhy o těch, kteří se ho pošetile snažili ukrást a přivedlo je to k těm nejstrašnějším koncům...“

„Mei! Ty pořád ještě spíš? Upaluj a nezapomeň vyzvednout bratrovy boty u ševce.“

Mei trochu neochotně vzala košík, myšlenkami stále ponořená do dědečkova příběhu. K ševci chodila nerada, protože sídlil daleko za hranicemi čínské čtvrtě, ve které se dobře vyznala. Musela jít podél řeky směrem k loděnicím a tam se trochu bála. Když byli se Songem ještě malí, říkával jí, že je strašpytel. Navíc neměla ráda přelidněná místa. Maminka překřížila ruce, netrpělivě se na ni podívala, a Mei věděla, že ačkoli byla srdečná, nevyplatilo se si s ní zahrávat.

Ulice byly plné ranního shonu. V jídelně se to hemžilo lidmi, na silnici rachotily povozy a bicykly a za okny dílen, kde se vyráběly plachty a kola ke kočárům, byl vidět pohyb.

Nejprve se Mei zastavila u pekaře, kde bylo velmi rušno. Postávaly zde starší dámy s košíky, mladší, které si čekání v řadě zkracovaly klevetěním, holčičky na pochůzkách se soustředěným výrazem a dva malí otrhanci s no-

sem přitisknutým k pultu, toužebně zahledění na rybízové koláče, které pekaři právě vytáhli z trouby. Když do obchodu vstoupila Mei, všimla si, jak se na ni žena, která byla na řadě, podívala a pak štouchla do své společnice a něco jí pošeptala. Při odchodu po ní obě pokukovaly. Mei na ně rozpačitě zírala. Byla zvyklá na to, že na ni lidé ukazovali, a dokonce i na hrubé poznámky, ale ne tady, na okraji čínské čtvrti, kde tváře jako ta její nebyly ničím neobvyklým.

Přesunula pozornost k pekařově ženě, paní O'Learyové, která ji mile pozdravila. K Mei byla vždy laskavá a k jejím dvěma mladším bratrům ještě víc. Zrovna dnes se jí snažila do košíku vedle dvou bochníků chleba nacpat ještě papírový sáček s polámanými sušenkami. Mei protestovala, ale paní O'Learyová si nedala říct. „Vezmi si je, drahoušku,“ naléhala a přitom jí tiskla ruku se slovy podpory a přáním hezkého dne. Její tón hlasu byl ještě vřelejší než jindy.

Mei napadlo, jestli paní O'Learyová nezaslechla, co si ty dvě ženy šeptaly, a nepocítila vůči ní lítost. Z té představy se necítila příjemně a v mysli se vrátila zpátky k dědečkovu příběhu.

„Když bylo tvému otci stejně, jako je teď tobě, pro naši rodinu se vše změnilo.“ Do jeho hlasu se vždy vkradl zlověstný tón. „Do naší vesnice přišla skupina mužů. Řekli nám, že se chtějí dozvědět víc o místě, kde žijeme, a zakreslit ho do svých map.“

Jejich vůdcem byl jeden mladý Angličan, džentlmen a vynikající šermíř. Pojmenovali jsme ho *Waiguo Ren*, což

znamená „cizinec“. Přivítali jsme je v naší vesnici a věřili, že nám tím prokazují čest. Vzali jsme je do chrámu a ukázali jim Měsíční diamant. Waiguo Ren vedl dlouhé hovory s mnichy a řekl jim, že by se chtěl naučit jejich způsobům.

Netušili jsme, že byl falešný. Spolčil se s císařem, který na náš chrám a jeho bohatství žárlil. Waiguo Ren namluvil císaři, že mnichové potají brojí proti dynastii Qing a že proti němu za pomoci cizineckých sil zosnovali povstání. Císaře to rozzuřilo a poslal na naši vesnici mnoho mužů v čele s Waiguo Renem, kteří na nás zaútočili v noci, když jsme spali. Ukradli poklady z chrámu a zapálili všechno kolem. Zatímco jsme bojovali, abychom zachránili naše domovy a rodiny, Waiguo Ren se sám zmocnil Měsíčního diamantu.

Bylo to strašlivé a temné období. Vojáci zabili mnoho vesničanů a naše domy byly zničeny. Věděl jsem, že jsem jako strážce diamantu zklamal, ale Waiguo Ren zmizel a nedalo se s tím nic dělat. Nedlouho poté jsme já, tvůj otec a strýc odešli. Císař nás pokořil. Přišli jsme o domov, ale věděli jsme, že se pro nás najde práce na parních lodích. Cesta přes moře byla dlouhá a nebezpečná, ale v Londýně jsme nakonec našli nový domov a bezpečí.“

V tento okamžik dědeček vždycky roztáhl ruce, jako kdyby příběh vypouštěl do vzduchu jako ptáčka. „A zbytek příběhu už znáš,“ zakončil vždy své vyprávění.

„A co se stalo s tím diamantem?“ ptávala se Mei dychtivě, když byla ještě malá.

Dědeček se na ni vždy usmál, ačkoli jeho oči byly zakalené smutkem. „To nevím. Vím však, že Měsíční diamant má svůj vlastní osud.“

Pak se rozzářeně usmál, objal ji a řekl: „Ty a tví bratři jste pro mě cennější než jakýkoli diamant, holčičko moje. Vy jste ty jediné drahokamy, které stařec jako já potřebuje.“

I tak ale Mei věděla, že dědeček na Měsíční diamant často myslel. Někdy, když dovyprávěl, si vzdychl a řekl: „Viš, často se mi o našem chrámu zdá. Jak moc bych si zase přál vidět třpytící se diamant tam, kam patří.“

Mei od tatínka a strýčka slýchávala, že dědeček žil minulostí. Oni oba byli mladí, když přijeli do Londýna, a zabýdli se tu. Otec měl svůj obchod, maminku a děti, zatímco strýčkovi Huanovi se zalíbil život námořníka. Pracoval jako první důstojník na velkých parnicích, které vyplouvaly ze Západobindických doků v Londýně. Každých pár měsíců se vracel domů s kapsami napěchovanými pytlíky se skořicí či zajímavými předměty ze slonoviny nebo s dlouhými pštrosími pery, kterými šimral Mei na tvářích. Při každém jeho návratu se uspořádala rodinná oslava a on si na několik šťastných týdnů zabral svůj starý pokoj v podkroví, naproti dědečkově ložnici. Jenže až se strýček Huan vrátí tentokrát, dědeček už tam nebude.

Mei se sevřel žaludek. Pořád jí moc chyběl.

Dospěla téměř k řece. Vzduch tu měl svůj osobitý pach. Byl to napůl nakyslý, napůl kořeněný odér kouře a terpentýnu, ochucený rumem z doků, a vždy tu byla výrazně

cítit voda. Všechno začínalo řekou. Po ní před mnoha lety dědeček, tatínek a strýc poprvé připluli do Londýna. Když se Mei opatrně ubírala vpřed, viděla bezpočet tmavých obrysů jeřábů a stožárů rýsujících se proti obloze.

Ulice tu byly rušnější. Musela kličkovat mezi koňmi táhnoucími povozy, chlapcem prodávajícím noviny za půlpenci, úředníky spěchajícími do práce, houfem bosých dětí honících se mezi davy a mezi muži vykládajícími pytle obilí, velké kotouče lana a kusy dřeva. Každý měl plné ruce práce na to, aby vnímal procházející dívku s košíkem, a Mei se tak uvolnila a užívala si podívanou, kterou jí rušné loděnice nabízely. Obvykle bývala řeka našedivělá, ale dnes se na ní odráželo červnové světlo, házející stříbrné, modré a zelené odlesky. Nad hlavou se jí ozývali rackové, z komínů na druhé straně řeky se linul kouř a ve vodě se vedle sebe snažily protlačit parníky, plachetnice, nákladní čluny a pobřežní loďky. Skoro ji mrzelo, že už dorazila k ševci a že musí vejít dovnitř, a odpoutat tak zrak od všeho dění na řece.

Švec byl veselý chlapík s brunátnou tváří, který trávil většinu svého volného času v hospodě. „Boty pro vašeho bratra, slečno Mei? Tady jsou. Skoro jako nové,“ pravil srdečně a podával jí opravený pár bot. Jenže zrovna, když už se je Mei chystala vzít do rukou, stáhl je zpátky k sobě. Dívka se na něj zmateně podívala.

„Předáš ode mě vzkaz otci,“ řekl potichu a jeho jinak radostný obličej najednou zvažněl.

„Samozřejmě,“ odpověděla zmateně Mei.

„Ale je to jen pro tvýho tátu. Ani slovo mámě, ani tvejm rošťáckejm bráškům.“

Mei přikývla ještě zmateněji.

Švec chvíli váhal, ale pak ještě tišším hlasem špitl: „Řekni mu, že je v bryndě.“

„Cože?“

„Až po uši. Bude vědět, co mám na mysli. Teď utíkej, zlatíčko, a *dávej na sebe pozor*.“

Ta poslední slova řekl velmi důrazně. Neznělo to jako obyčejné sbohem, ale jako varování. Mei neměla tušení, před čím ji chtěl varovat, ale když odcházela z obchodu, přejel jí mráz po zádech, ačkoli bylo venku příjemně teplo.

Loděnice, která jí ještě před chvílí připadala plná života, na ni teď působila jinak. Zatímco utíkala zpátky do čínské čtvrti, kličkovala mezi námořníky a dokaři.

Z hostince se vypotácel nějaký opilec a zkřížil jí cestu. Upustil na zem lahev a začal rozčileně nadávat. Mei se mu vyhnula, ale vzápětí ji obklopil houf dětí. Nejmenší z nich ji tahalo za šaty, aby odvedlo pozornost, zatímco to nejstarší jí svýma špinavýma rukama zašmátralo v košíku. Mei ale nestrávila celý svůj život v East Endu pro nic za nic. Věděla, co dělat. Odstrčila kluka, který se ji snažil okrást, na všechny se zamračila a z plna hrdla zaburácela: „Dejte mi pokoj, nebo na vás zavolám strážníka!“ Děti se okamžitě rozutekly do davu.

Srdce jí teď překotně tlouklo, jak se co nejrychleji snažila dostat domů. Neběžela, protože věděla, že utíkat znamená bát se a být slabý. S každým dalším krokem jí ale

v hlavě stále hlasitěji zněla ševcova slova. *Je až po krk v bryndě. Dávej na sebe pozor.*

Vrazila do dveří obchodu, až se pronikavě rozezněl zvonek, ale pak se zastavila a zůstala stát na místě jako přikovaná.

Obchod byl vzhůru nohama. Nábytek byl převrácený a police vypleněné. Všude se válely lahve a sklenice, na zemi ležely vysypané plechovky s čajem a kávou. Na okamžik viděla jen chaos před sebou. Ale pak si uvědomila, že uprostřed všeho toho nepořádku ležela na podlaze postava, zhroutená jako rozbitá loutka.

„Tati!“ zaječela Mei.

KAPITOLA DVĚ

Na druhém konci kouřem zahaleného města věží a chudinských čtvrtí se v srdci West Endu nacházel obchod zcela jiného rázu. V nejmódnějším obchodním domě v Londýně bylo velmi rušno. Londýnská sezóna byla nyní v plném proudu a všichni, kdo něco znamenali, se samozřejmě *museli* ukázat v Sinclair's.

Bylo nádherné červnové ráno a nebe nad Piccadilly Circus bylo dokonale modré. Všech osm pater uvnitř obchodního domu pulzovalo aktivitou. Noblesní dámy si prohlížely rukavičky a slunečníky, zatímco upravení pánové zkoumali flanelové kalhoty a slaměné klobouky. Rozjařené skupinky mladých lidí se shromažďovaly u zmrzlinového pultu, nejnovější americké vymoženosti pana Edwarda Sinclaira, která se stávala oblíbenou i mezi londýnskou smetánkou. Na střeše obchodu se v zahradách procházely elegantní páry, a jelikož si toto místo vybral pan Frederick Whitman, aby zde požádal o ruku hvězdu West Endu, slečnu Kitty Shawovou, bylo považováno za

vůbec nejromantičtější místo ve městě. Poslíčci ve skvěle padnoucích uniformách rychle procházeli kolem s krabicemi v rukou a hlavní portýr Sid Parker energicky otevíral dveře dalším zákazníkům. Z galerie, kde hrál pianista na oslnivě se lesknoucí bílý klavír, se k tomu všemu linula veselá valčíková melodie.

Venku u stájí bylo zrovna tak rušno. Na dvůr proudilo procesí krytých povozů, každý z nich napěchovaný bednami a krabicemi. Mnoho z nich sem přijíždělo přímo z loděnic v East Endu, naložených zbožím z celého světa. Byly tu bedny s čínským čajem, role indického hedvábí a další prvotřídní zboží ze všech koutů Britského impéria. Z obchodního domu pak byly všechny tyto dodávky doručovány do honosných rezidencí západního Londýna. Skupinka poslíčků nyní pilně připravovala další várku. Pečlivě zabalené položky vkládali do speciálních krabic s emblémem Sinclair's, které pak umístili do motorových dodávek nebo na povozy, jež se v dlouhé řadě vydávaly na další cestu do ulic Londýna.

Uvnitř obchodního domu jezdily výtahy nahoru a dolů, číšníci v restauraci Marble Court prostírali stoly na oběd a v oddělení klobouků zrovna několik skupinek zákaznic obdivovalo nejnovější letní kolekci. Byly to úchvatné kreace ozdobené pštrosím perím či květinami. Kolem prošla také stylově oblečená dáma ovívající se vějířem, která zdlouhavě vyprávěla svému doprovodu:

„Opravdu si myslím, že pro debutantky je *jedinou* vhodnou barvou bílá. Snad ještě slonovinová anebo *krémová*,

a možná bych strpěla i světle fialovou, ale dát si na sebe něco jiného mi přijde jako nevkus, souhlasíš?“

Bylo zřejmé, že dívka, která ji doprovázela, byla sama debutantkou – mladou dámou, kterou čeká uvedení do společnosti. Zírala kolem sebe, jako by nemohla uvěřit vlastním očím. Její ohromení však nebylo ničím neobvyklým. Sinclair's byl totiž s vysokými stropy s malbami mraků a andělíčků, fontánami v úchvatné mramorové vstupní hale a krásnými zlatými hodinami tím nejvýjimečnějším obchodem v Londýně. Nepůsobil ale jedinečně jen svou výzdobou ani velkolepou zábavou, kterou pan Sinclair organizoval – jeden týden elegantní taneční setkání, další výstava nějakého pozoruhodného vynálezu. Na tomto místě bylo zkrátka něco kouzelného, od charakteristické vůně růží, fialek, karamelu a rozpuštěné čokolády až po slavné modro-zlaté krabice, v nichž se mezi sněhovými obláčky hedvábného papíru mohlo nacházet jakékoli vysněné potěšení, ovázané saténovou mašlí.

Dokonce i Sofie Taylorová, která pracovala v Sinclair's jako prodavačka ode dne, kdy se obchodní dům otevřel, se i teď někdy přistihla, jak okouzleně zírá na tu krásu kolem. Dnešní ráno však bylo natolik rušné, že neměla čas jen tak nečinně stát.

„Zásilky pro oddělení klobouků, slečno Taylorová!“ zavolal poslíček a prosvítl kolem s vozíkem plným krabic s klobouky.

„Prosím, dejte je do skladu, Alfe,“ odpověděla, zatímco z vrchu propracované výstavky hbitě popadla krásný

klobouk ozdobený modrými ptáčky a podala ho dychtivé zákaznici.

Cítila se zvláště, když si uvědomila, že má dnes patnácté narozeniny. Ještě před rokem by nevěřila, že je bude trávit prací v obchodním domě. Když spěchala do skladu pro další klobouky pro skupinku debutantek, přistihla se, že rozjímá nad tím, jak moc se jí od posledních narozenin změnil život. Tatínek byl tehdy zrovna doma a vyprávěl jí spoustu příběhů z nedávných dobrodružství, které prožil se svým plukem. Taky spolu šli do divadla a na zahradě v Orchard House se podával slavnostní čaj. Kuchařka upekla narozeninový dort ozdobený jahodami a na její zdraví si připili zázvorovým pivem. Tatínek jí daroval krásné nové šaty, první opravdovou večerní toaletu, a její milovaná vychovatelka, slečna Pennyová, jí k nim věnovala pěknou hedvábnou šerpu. Vzpomínala si, jak se na ni tatínek smál a všichni si u stolu zpívali veselou písničku...

Na jeden nebezpečný okamžik ji začaly pálit oči, ale ona ten pocit okamžitě setřásla. Nehodilo se, aby brečela, vždyť teď byla zaměstnanou mladou ženou. Práce prodavačky byla náročná a někdy trochu nudná. Každý den to stejné – převzít nové zboží, uklidit skladovací místnost, zaznamenat tržby do účetní knihy, ale dělala to dobře a byla na sebe hrdá. Když se vynořila ze skladu se stohem krabic s klobouky, držela hlavu vzhůru. Tatínek už sice nežil, ale bylo pro ni útěchou, že by na ni byl pyšný i on.

Ještě před několika měsíci jí představa, že by si musela vydělávat na živobytí, připadala děsivá. Život prodavačky se jí zdál velmi těžký a cítila se strašně osamělá. Pak se ale zcela nečekaně přichomýtla k jednomu dobrodružství a společně se třemi novými kamarády zachránila obchodní dům Sinclair's od katastrofy. Pořád se cítila trochu nesa, když to podávala tímto způsobem, dokonce i jen pro sebe, protože „zachránit Sinclair's“ znělo až moc velkolepě a domyšlivě. Ale byla to pravda. Všichni čtyři společně zabránili tomu, aby v Sinclair's vybuchl ďábelský stroj – výbušnina umístěná uvnitř obchodního domu podlým zloincem, který si říkal „Baron“. A navíc se jim podařilo najít Baronem ukradený šperk nevyčíslitelné hodnoty, mechanického vrabčáka, který patřil panu Sinclairovi.

Byla to zvláštní a docela děsivá zkušenost, ale nebylo pochyb o tom, že jí změnila život k lepšímu. Část peněz, které dostala jako odměnu za nalezení ukradených šperků pana Sinclaira, použila na to, aby se odstěhovala ze svého příšerného starého pokoje do mnohem hezčího ubytování. Paní Miltonová z oddělení klobouků byla nadšená, že ji může přivítat zpátky, a ostatní prodavačky, které k ní v minulosti nebyly zrovna milé, se začaly chovat mnohem přívětivěji. Nejmladší děvčata na ni zírala s úctou a jednala s ní, jako by byla hrdinkou příběhu z levného časopisu. Dokonce i Edith, její věčná sokyně, teď byla o něco zdvořilejší. A co se týká samotného pana Sinclaira, usmál se na ni nebo kývl hlavou vždy, když procházel oddělením, kde pracovala.

Nejlepší na tom všem ale bylo, že už se necítila osamělá. Tatínek a Orchard House byli navždy pryč, ale teď měla alespoň přátele: Lil, Billyho a Joea. Pracovali v Sinclair's stejně jako ona. Lil patřila k jedné z okouzlujících „Kapitánových děvčat“. Jejím hlavním úkolem bylo předvádět nejnovější róby během denních módních přehlídek pořádaných pro ty nejdůležitější zákazníky obchodu. Kombinovala práci manekýny s prací sboristky ve Fortune Theatre a zdálo se, že má věčně naspěch, aby stihla přehlídku, divadelní zkoušky nebo představení.

Billyho povýšili z pozice portýra v zácvičku na úředního poslíčka přímo v kanceláři pana Sinclaira. Zatímco dříve často lelkoval, teď ho Sofie pravidelně vidávala, jak spěchá obchodním domem, aby vyřídil nějaké neodkladné záležitosti pro osobní sekretářku pana Sinclaira, slečnu Atwoodovou. Vždycky se na Sofii zakřenil, ale málokdy měl čas se zastavit a popovídat si s ní. Od jara se pěkně vytáhl a už se tolik nehrbil. Působil teď úplně jinak než ten nervózní chlapec, který se neustále dostával do problémů a potřeboval Sofiinu pomoc.

Joe pracoval ve stájích. Sofie ho potkávala téměř každé ráno na cestě do práce, jak s vyhrnutými rukávy hřebelcuje jednoho z koní a vesele si u toho píská kabaretní melodii. Joe býval členem Baronova gangu, a když ho Sofie viděla poprvé, byl zraněný a žebral před obchodním domem. Teď ale vypadal úplně jinak, byl dobře živěný a šťastný. Sofie věděla, že mít pořádnou práci a bydlení pro něj hodně znamenalo. Chápala, jak se cítí, protože

i ona poznala, jaké to je být sám a nemít možnost se zapátrít. Věděla, že měli oba velké štěstí.

Musela ale přiznat, že ne všechno kolem jejich dobrodružství změnilo věci k lepšímu. Mimo jiné jí totiž do života přineslo nový nádech nebezpečí. Nemohla zapomenout, že sama na okamžik zahlédla Barona, který byl pověstný tím, že se snažil udržet svou identitu v tajnosti. Nikdo, až na jeho nejbližší spolupracovníky, nevěděl, jak vypadá. Sofie si proto byla jistá, že je v ohrožení. První týdny po daných událostech ji dokonce do práce a z práce doprovázel policista, kterého povolal sám pan McDermott, soukromý detektiv pana Sinclaira. Ten ji i přišel několikrát navštívit, když začala zase chodit sama, aby se přesvědčil, že je v pořádku a v bezpečí. Sofie jeho přítomnost vítala, obzvláště během prvních dnů, kdy se lekala nečekaných zvuků a trnula, jakmile za sebou slyšela zvuk kroků. V noci, když ležela v posteli, si nemohla pomoci a představovala si Baronovu tvář, jak vystupuje ze stínů.

Jaro vystřídalo léto a po Baronovi a jeho bandě ničemu jako by se slehla zem.

„Myslíte, že mu nakonec ani nedošlo, že jsem ho viděla?“ ptala se Sofie pana McDermotta.

Detektiv se zamračil. „To nedokážu říct,“ pravil a zakroutil hlavou. „Barona je těžké odhadnout.“ Pak se na Sofii usmál, což dělal výjimečně. „Ať tak, či onak, slečno Taylorová, vypadá to, že na vás zapomněl. A musím přiznat, že se mi kvůli tomu velmi ulevilo.“